

Як соловейко вскочив у біду

Юрій Ярмиш

У Соловейка з Солов'їхою народилось напрочуд здібне пташеня!

Така звістка рознеслася по всьому лісу.

- Це пташеня співає не тільки посолов'їному, а й подроздиному, і як вівчарик може, а захоче, то й як зяблик утне!

Всі сусіди, близькі й далекі, зліталися послухати спів талановитого Солов'яти.

Дрізд схвально кивав:

- Йому треба було народитися Дроздом!

- Ах, як чудово! - захоплювалась Очеретянка.- Це Солов'ятко співає ну чисто як наші уславлені співаки.

- Та що ви! - не погоджувалася Мухоловка-пістрявка.- Що ви! Воно здібніше за них. Вівчарик - той тільки як вівчарик, Іволга - тільки як іволга виспіває, а це Солов'ятко може співати, як усі вони!

Тільки й мови було в лісі, що про новий нечуваний талант.

- Кому з майстрів ви довірите навчати вашого сина? - питали птахи в Солов'я і Солов'їхи.

- Важко сказати, важко сказати! - гордовито відповідали батьки.- Та тільки не нашому Солов'ю Дзвінкоголосому! Синочку його співи вже давно набридли...

І ось малята-дрозденята почали вчитися у найкращого дроздиного співака, юні вівчарики - у чудових співаків-вівчариків, інші, звичайні, солов'ята - у Солов'я Дзвінкоголосого.

А наше пташеня на світанку вирушало в сусідні ліси показувати своє мистецтво. Правда, іноді воно брало уроки у знаменитих пташиних співаків. Трошки повчилося в Іволги. Трошки в Зяблика. Якось посиділо на уроці у Вівчарика.

Слава про Солов'ятко, яке майстерно вдає інших птахів, рознеслася по лісах. Звідусюди його запрошували, скрізь захоплено приймали.

Непомітно промайнуло літо. Багато птахів збиралося летіти у вирій. І Солов'ятко надумало дати останній, прощальний, концерт. Слухати його зібралася сила-силенна лісового народу.

Солов'ятко під їхнє дружнє щебетання злетіло на гілку. Йому хотілося відразу ж полонити своїх слухачів, і воно залилося швидкою треллю славки-чорноголовки. Потім несподівано запищало, як жовтогруда вівсянка, засвистіло дзвінко й сумно, як вівчарик.

Солов'яті здавалося - ніколи ще не співало воно так гарно, зовсім як інші птахи. І, запишавшись, урочисто розкланялося.

Проте слухачі мовчали... І раптом пронизливо засвистів Зяблик:

- Коли мале пташеня наслідує інших співаків, це може тішити. Але такий дорослий Соловей повинен співати по-своєму!

Солов'ятко глянуло на себе й обімліло. Літаючи з лісу в ліс, воно й не помітило, як виросло!

Звідусіль линув незадоволений свист, ляцання, тенькання.

Дятел сердито постукав носом по стовбуру дерева і, коли стало трохи тихіше, сказав:

– Ти покажи нам своє, солов'їне, мистецтво!

Солов'ятко спробувало раз, вдруге, утретє і...
не змогло!

Тоді воно від сорому зірвалося з гілки і, не оглядаючись, гайнуло у рідний ліс. Ніколи не бувало з ним такої ганьби!

Але й серед своїх йому не полегшало. Виявилося, що однолітки його виросли і кожний по-своєму співає тепер краще, ніж хвалене Солов'ятко.

Тоді співак полетів до відомого Солов'я Дзвінкоголосого, щоб той виручив його з біди.

Славетний митець прослухав Солов'ятко і похитав головою:

– Допомогти, на жаль, не можу. Надто пізно. Ти вже втратив свій власний голос!